

k nepřípustnosti pořadu práva jest v každém období řízení hleděti (§ 240 poslední odstavec c. ř. s. a § 42 j. n.), bylo je z úřadu k dovolání žalovaného zrušiti a žalobu odmítnouti. Z té příčiny se dovolací soud již ani neobíral další otázkou prekluse žalobního nároku ve smyslu § 2 zákona čís. 217/1925 sb. z. a n.

Čís. 11898.

Soudním smírem, jímž námitky proti směnečnému platebnímu příkazu byly vzaty zpět, stal se směnečný platební příkaz pravoplatný.

Nebyl-li tímto smírem změněn ani právní důvod ani hlavní předmět směnečného závazku ze směnečného platebního příkazu, nýbrž upraven jen způsob jeho splnění, nešlo o novaci privativní podle § 1376 obč. zák., nýbrž o novaci kumulativní po rozumu § 1379 obč. zák. a nenastal zánik nároku (§ 35 ex. ř.), pro který byla povolena zajišťovací exekuce. Lhostejno, že smírem bylo ujednáno i placení vyšších úroků a že do smíru byla pojata ještě jiná jiným sporem uplatňovaná pohledávka.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, Rv I 896/31.)

Žaloba dlužníků proti vymáhajícímu věřiteli, by byla prohlášena za nepřípustnou exekuce povolena proti nim na základě směnečného platebního příkazu, byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelé uvádějí v dovolání, že napadají rozsudek odvolacího soudu v celém jeho rozsahu, z vývodů dovolání jest však zřejmo, že je napadají jen potud, pokud nebylo vyhověno jejich žalobě, opírající se o ustanovení § 35 ex. ř. Jest se proto dovolacímu soudu obíratí se spornou věcí jen s tohoto právního hlediska. A tu nelze přisvědčiti dovolatelům, že jest opodstatněn dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Podle soudního smíru ze dne 11. října 1929 ve sporu Cs II 53/29 vzali žalobci námitky proti směnečnému platebnímu příkazu dne 14. září 1929 Cs II 53/29-1 výslovně zpět: tím se stal vlastně směnečný platební příkaz pravoplatným, i když nebylo to vysloveno rozsudkem, a smírem byl jen ujednáán způsob, jak žalobci mají splniti směnečný závazek ze směnečného platebního příkazu; upraven tudíž smírem tím jen způsob splnění pravoplatného směnečného závazku a nenastala smírem privativní novace podle § 1376 obč. zák. a tedy zánik nároku, pro který zajišťovací exekuce byla povolena, po rozumu § 35 ex. ř., neboť dohodou tou nebyl změněn ani právní důvod ani hlavní předmět pohledávky, jakž předpokládá § 1376 obč. zák., nýbrž šlo o novaci kumulativní po rozumu § 1379 obč. zák. Na věci nic nemění, že smírem ujednáno bylo placení úroků 8°/_oních místo 6°/_oních, uvedených ve směnečném platebním rozkaze, ježto toto ujednání vyšších úroků jest vedlejším ustanovením, jež na podstatě věci nic nemění podle § 1379 obč. zák. Rovněž jest bezvýznamné, že do smíru byla pojata ještě jiná

pohledávka sporem Ck IV 225/29 uplatňovaná, neboť tím nepozbyla žádná z obou pohledávek pojatých do smíru samostatnosti. Ze smíru také plyne, že žalovaná byla povinna zrušiti zajišťovací exekuci jen, kdyby byla splněna podmínka, pod níž se zavázala ke zrušení exekuce. Jest zjištěno, že podmínka ta nenastala, takže podle úmyslu stran (§ 914 obč. zák.) nedošlo ke zrušení zajišťovací exekuce. Ježto tudíž v souzeném případě smírem nebyl zrušen směnečný platební příkaz, nýbrž jen upraven způsob placení směnečné pohledávky, peněžitá pohledávka, pro kterou zajišťovací exekuce byla povolena, ani nebyla žalované pravoplatně odepřena, ani nebylo pravoplatně vyřčeno, že zanikla, nemohlo proto dojíti ke zrušení zajišťovací exekuce povolené podle směnečného platebního příkazu po rozumu § 376 čís. 3 ex. ř. a nemůže výsledek býti příznivější pro žalobce, když místo návrhu na zrušení exekuce zajišťovací podali žalobu. Rozhodnutí čís. 8075 sb. n. s. nedopadá na tento případ, ježto v souzeném případě, jak již uvedeno, zpětvzetím námitek stal se vlastně platební příkaz pravoplatným, a kromě toho zrušení zajišťovací exekuce by odporovalo úmyslu stran, který měly při uzavření smíru.

Čís. 11899.

Tvrdí-li žalobce v žalobě, že mu přísluší proti žalovanému pohledávka v určité výši, od níž odpočítává vzájemnou pohledávku žalovaného a žaluje o zaplacení zbytku, jde o případ § 55, třetí věta, j. n.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, R II 136/32.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě, domáhal se žalobce zaplacení 4941 Kč 80 h, vzdav se částky 697 Kč 80 h, která mu z celkové pohledávky 5639 Kč 60 h ještě příslušela, a odůvodnil toto vzdání se srážkou vzájemné pohledávky žalovaného. Soud první stolice vyhověl námítce věcné nepřislusnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námítku věcné nepřislusnosti. **D ů v o d y:** To, že se žalobce zřekl nároku nad 5000 Kč, mělo podle § 237 čtvrtý odstavec c. ř. s. v zápětí, že co do vyšší peněžité částky, kterou žalobce neuplatňuje, žaloba již vůbec nemůže býti podána a že zažalovaný zbytek již není součástí věcné příslusnosti, nýbrž jest přihlížeti jen k uplatňované pohledávce 4941 Kč 80 h (§ 41 j. n.). Bez významu jest i hmotněprávní účinek toho, že se žalobce vzdal části pohledávky, pokud jde o otázku, jaký význam má jednostranné a druhou stranou nepřijaté provedení započtení. Nemůže proto dojíti k novému uplatnění zbytku 697 Kč 80 h, čemuž má právě býti zabráněno předpisem § 55 j. n. (rozh. čís. 6002 sb. n. s.).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rozhodnutí čís. 6002 sb. n. s., jehož se rekursní soud dovolává, a v němž byla vyslovena zásada, že, vzdá-li se žalobce v žalobě, zadané na okresním soudě, pohledávky, pokud převyšovala 5.000 Kč, jest pro žalobu věcně příslušným okresní soud, nehodí se na souzený případ.